

sagt, at „Lov var Lov“, men ikke tilføjet, „at Loven skulde respekteres“. Jeg tror, jeg benyttede de Ord, „at Loven skal ske Fyldest“. Men mener det ærede Medlem da, at der er stor Forskel paa de to Ting — jeg kan ikke finde den. Jeg mener, at Loven skal ske Fyldest. Det er blevet bebrejdet mig — det var Stillingen overfor mig, jeg har set det i Bladene og fornummet det af forskellige Ytringer i Salen — at jeg havde handlet i Ubesindighed, af egen Magtfuldkommenhed. Jeg har oplyst, at Stillingen var den, at Finansministeriets Embedsmænd, som havde beskæftiget sig omhyggeligt med denne Sag, gjort en Undersøgelse i den, 3—4 Maaneder inden jeg blev Minister, havde allerede afgjort Sagen. De Herrer maa dog indrømme mig, at jeg havde et Grundlag at handle paa, og det var dog et langt svagere Grundlag, om jeg havde holdt mig til de Misligheder, man tillagde Kontorchef Hald, medens jeg i Virkeligheden afskedigede ham paa et derfra baade formelt og reelt forskelligt Grundlag.

Det ærede Medlem siger til mig, om virkelig en Mand, der har baaret sig saaledes ad, kan faa Pension, og dernæst føjer han til, om det er sandt, at Kontorchef Hald endnu har en Stilling oppe i Ministeriet. . . . (*P. T. Nielsen*: et Arbejde!) Ja, jeg kommer straks til det. Kontorchef Hald har i lang Tid arbejdet i Ejendomsskyldkontoret ved Siden af sin Stilling som Kontorchef i Finansministeriet. Det er en ganske privat Stilling, for hvilken han faar et privat Honorar i den Forstand, at han uden at være Embedsmand kan have denne Stilling. Man er ikke kongelig Embedsmand, fordi man faar et Honorar udbetalt paa den Maade. Der er jeg aldeles ikke skreden ind for at fjerne ham fra den Stilling. Hvor kan det ærede Medlem forundre sig derover? Hans egen Minister, det ærede Medlem fra Æbeltoft (*N. Neergaard*), vilde beholde Kontorchef Hald som kongelig Embedsmand, blot stillende den Betingelse, at han ikke længere skulde være Medlem af Bestyrelsen for Aktieselskabet „Bona“, trods de Misligheder, det ærede Medlem lægger saa stor Vægt paa. Trods hans Optræden i Affæren Trepka-Bloch vilde det ærede Medlem fra Æbeltoft beholde ham som Kontorchef. Ret de ædle Bebrejdelser, de store Bebrejdelser overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft, men ikke overfor mig, fordi jeg har ladet Kontor-

chef Hald blive i dette Erhverv, som han nu har. Det maa dog være noget mindre i det ærede Medlems Øjne end at lade ham blive som kongelig Embedsmand. Hr. Hald er ikke forskellig, fordi han har givet eller ikke givet en Erklæring. Det, som er bebrejdet ham af det ærede Medlem, er Stillingen i Alberti-Affæren. Men paa det Grundlag vilde det ærede Medlem fra Æbeltoft rolig beholde ham i Finansministeriet. Det er fejl Adresse, det ærede Medlem gaar galt i Byen, det er ikke mig, han skal angribe — naturligvis, han skal angribe mig, det er ganske nødvendigt af politiske Grunde —, men han burde angribe det ærede Medlem fra Æbeltoft, naar han vil angribe nogen. Han burde for saa vidt ogsaa angribe den forrige Finansminister Brun. Han angreb ham paa en Maade, jeg ikke finder sømmelig ved at antyde, at han ved en Løjlighed ikke har været ved sine Sansers eller sin Fornufts Brug. Jeg troede ikke, det skulde være den Tone, der skulde være her i Folketinget. Men af noget, det ærede Medlem har føjet til, forklarer jeg mig, at dette kun er et ringe Udslag af den Tone, det ærede Medlem nu mener skal være her. For 20 Aar siden, da jeg var her, talte man slet ikke saadan.

Jeg maa endnu føje til med Hensyn til Finansminister Brun, for at der ikke skal være nogen som helst Tvivl om, hvorledes hans Stilling var, at han i et Brev til mig har sagt, at der ikke fra radikal Side er sket nogen som helst Henvendelse til ham til Fordel for Hr. Hald. Det har han svaret paa et derom stillet Spørgsmaal, at der ikke er sket nogen saadan Henvendelse til ham. Det ærede Medlem har ikke den fjerneste Ret til at kalde en Samtale mellem Finansminister Brun og mig for en Henvendelse fra min Side. Jeg har ikke tænkt et Sekund paa at henvende mig til Finansminister Brun. Under en Samtale, vi have ført sammen, hvor vi begge vare ved vor Fornufts fulde Brug — saa vidt jeg erindrer, har jeg aldrig nogen Sinde været omtaaget af nogen som helst Drik, jeg er et ret ædrueligt Menneske, jeg vilde ønske, at alle Mennesker vare lige saa ædruelige som jeg — faldt disse Ord imellem os, og det laves til en Historie om, at jeg har forsøgt at bevæge Hr. Brun til at beholde Hald. Det har jeg aldrig i mine Levedage gjort. Hvis De ønsker det, skal De faa Stiftamtmand Bruns Brev at se.

Det simpleste ved hele Historien er